

ဝန်ခင်း

Read on the move

မြန်းရင်

ဝတ္ထိရုဏ်ပုန်းသီး

အခန်း (၁)

ကျွန်းတောရွာမ ...

မြို့ကြီးပြကြီးနှင့် ဝေးကွာလှသော မြန်မာပြည်အနောက်ရိုးမတောနှင့် နီးစပ်သောနေရာမှာ တည်ရှိလေသည်။ ။ လူဦးရေ ငါးဆယ်မျှသာရှိသော ရွာငယ်လေးဖြစ်သည်။ ။ ရွာသူရွာသားများ သည် ၊ လယ်ယာလုပ်ငန်းကို ဝမ်းစာမျှသာ စိုက်ပျိုးနိုင်ပြီး ရွာ၏ အဓိကစီးပွားထွက်ကုန်မှာ ၊ ထင်းခုတ်ခြင်း၊ မီးသွေးဖုတ်ခြင်း၊ ရာသီစာတံမြက်စည်းပင်များ ခုတ်ယူခြင်း၊ မိုးတွင်းဆိုလျှင်၊ မှိုရှာခြင်း၊ ဇရစ်ခူး ခြင်း တောထွက်သဘာဝဟင်းသီးဟင်းရွက်များ ရှာဖွေခူးရောင်းကြရကာ၊ နီးစပ်ရွာများမှ တဆင့်ခံ ဖြစ်သော ဓပန်းတောကြီးမရွာသို့ သွားရောက်ရောင်းချရလေသည်။ ။ ရွာလမ်းတစ်လျှောက်သည် ၊ မော်တော်ကားလမ်းမပေါက်၊ သဘာဝတက်လာသော ချောင်းရေကျသွားရာ သဲလမ်းကို လူရော လှည်းပါ အားကိုးသွားလာကြရသည်။ ။

သဲထုမှာ လက်ငါးလုံးစာမြင့်တက်သောလမ်းကို ရုန်း၍ လျှောက်နိုင်မှာ ခရီးတွင် လေသည်။ ။ ကားဆိုလျှင်၊ လမ်းမပေါက်။ စက်ဘီး၊ နွားလှည်းမျှသာ၊ သွားလာနိုင်ပေသည်။ ။ သွားလာမှုခက်ခဲ၍ တော်ယုံဧည့်သည်နှင့် လူစိမ်းမလာနိုင်ကြပေ။ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲလှသဖြင့် ရွာရှိ ကလေး သူငယ်များအား ရွာရှိဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကသာ သေစာရှင်စာဖတ်တတ်ရေးတတ်ယုံမျှ သင်ကြား ခွင့်ရလေသည်။ ။ တောရိပ်

မှာ နေရသဖြင့် တော်ယုံပါရမီမရင့်သန်သော၊ သံဃာတော် တာရှည်သီတင်း မသုံးနိုင်ပေ။

ရွာမှာ သီတင်းသုံးသော၊ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်မှာ ။ ဓူတင်တစ်ဆယ့်သုံးပါးလုံး အောင်မြင် ပြီး ဓာတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကို ပိုင်ဆိုင်၊ တတ်ကျွမ်းမှုမှာ ပါရမီပြည့်ဝလေသည် ။ တကယ့်ကို ဝိနည်းသိက္ခာ ကို စောင့်ထိန်းသော မထေရ်တစ်ပါးဟု ပင် ဆိုရပေမည်။

ဆရာတော်၏ အနီး မပြတ်တမ်းဝေယျာဝစ္စပြုသူမှာ အလုပ်နှင့်လက်မပြတ်တမ်း လုပ်ကိုင် တတ်သော ‘ဦးဘစိန်’ဖြစ်လေသည် ။

နှစ်စဉ် မိုးမကျမီ ... ရွာ၏ မြောက်ဘက်ရိုးတလျှောက်သည် ရွာ၏ အားထားရာ ထင်းတော ကြီးဖြစ်လေသည် ။ ဦးဘစိန်မှာ ... ဇနီးဒေါ်မြထွေးနှင့်သမီးကြီးမှာ အသက်သုံးဆယ်အရွယ် အပျို ကြီးစာရင်းဝင် ‘မနှင်းမြ’ နှင့် အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးအရွယ် ‘မသင်းမြ’ တို့ ကို မွေးဖွားခဲ့ပြီး အငယ်မ မသင်းမြက၊ အိမ်ထောင်ကျကာ မိဘများ နှင့် ဒိုးတူဘောင်ဖက်တစ်စီးပွားထဲ လုပ်ကိုင်ကြသူများ ဖြစ်လေသည် ။

ဦးဘစိန်၏ တာဝန်မှာ မိမိအိမ်အတွက် တစ်မိုးစာထင်းတင်မက ရွာဘုန်းကြီးကျောင်း အတွက်ပါ ထင်းစုဆောင်းလှူဒါန်းလေသူဖြစ်သည် ။

သည် တစ်ခေါက် ... ထင်းခုတ်ရန်အဖော် အလှော်မပါ ဦးဘစိန်တစ်ယောက်တည်း၊ လှည်း တစ်စီးဖြင့် ထွက် လာလေသည် ။ ဒီရွာမှာ မွေး ဒီရွာမှာ ကြီးပြင်းခေါင်းချရမည့်အရွယ်ထိ သွားလာ လှုပ်ရှားလာသော နယ်မြေမှို လမ်းပန်းကျွမ်းကျင်ပြီးသား၊ ဘယ်နေရာမှာ ဘာပင်ပေါတယ်၊ ဘယ်လို တောကောင်ကျင်လည်ကျက်စားတယ်ဆိုတာ သိပြီးသားပင်။ ကြီးကြီးမားမား တောကောင်ကို မကြောက်ရသော်လည်း ၊ တောဝက်ခေါင်းဆောင်အုပ်စုနှင့် မတိုးရန်ကိုတော့ သတိထားရလေသည် ။ တော

ဝက်အုပ်စုတောင့်လျှင်တော့ နီးစပ်ရာသစ်ပင်ကို တက်ပြေးပေတော့။ အစွယ်နှင့် အပက်မခံရစေ ရန် ကြိုတင်ရှောင်ကွင်းနိုင်မှ ရပေမည်။

ပြီးခဲ့သည့်နှစ်က မိုးကောင်းစွာရွာထားသဖြင့်၊ သည် တစ်ခေါက် ထင်းရှာရတာမခက်ခဲချေ။ စိတ်မြန်လက်မြန်သမားမို့၊ ထင်းပင်များ ခုတ်လှဲရင်း လှည်းအနီးမှာ တင်သယ်လိုက်၊ ခုတ်လိုက်နှင့် နေမစောင်းမှီ လှည်းတစ်စီးစာမျှ ထင်းရရှိပေသည် ။ အလုပ်ကိုသာ ဇောနှင့်ဖွဲက၊ ကပ်နေသဖြင့် ဦးဘစိန် ... အမြင်အာရုံထဲမှာ ထင်းပင်များ သာမြင်နေပြီး ခုတ်ပြီးရင်း ခုတ်လိုနေချင်သည် ။ ထင်းပင်ကိုခုတ်ပြီး အကိုင်းချိုင့်ကာ အနေတော် ပိုင်းဖြတ်ပြီး၊ စုပုံထားလိုက်၊ လှည်းနားသို့ကဲ့၍ သယ်လိုက်နှင့် ချွေးတလုံးလုံး ဖြစ်နေသည် ။

ကျေးငှက်မြည်သံ၊ လေတိုက်၍ သစ်ပင်ခက်လက်များ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ရိုက်ခတ်သံများကို သာ ကြားနေရသည် ။ ကျန်အချိန်များမှာ တောတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့ နေချေသည် ။ ညနေ စောင်း လာပြီဖြစ်၍ ထင်းပင်ခုတ်ခြင်းအလုပ်ကို ရပ်နားလိုက်ပြီး၊ ထင်းခုတ်ဓားမကို ခါးအနောက် ဖက်၊ ပုဆိုးစည်းထားသောကြားသို့ ထိုးကာ လှည်းရှိရာသို့ ထင်းများ ၊ တစ်ခေါက်ချင်းသယ်၍ တင်နေရပြန်သည် ။ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် ထင်းပုံရှိရာ ပြန်အလာမှာ ထင်းပုံအနီးမှာ ဧရာမမြွေကြီး တစ်ကောင် ပါးပျဉ်းထောင်၍ ခွေနေတာ ရုတ်ချည်းတွေ့လိုက်ရသဖြင့်၊ ဦးဘစိန် လန့်သွားရတော့ သည် ။ ထင်းပုံအနီး မသွားသေးဘဲ၊ သစ်ပင်အကွယ်မှ ၊ အကဲခတ်မိသည် ။

"ဒါ ... တောကြီးမြွေဟောက်ဆိုတာဖြစ်မယ်၊ လုံးပတ်က ... ကိုးလက်မလောက်ရှိမယ်"

ဟု ဦးဘစိန်က၊ တွေးဆယုံပဲရှိသေးကာ မြွေကြီးက၊ ဦးဘစိန်ကို အ

နံ့ရတာလား၊ မြင်တွေ့ သွားကာ ရုတ်ချည်း နေရာရွှေ့ကာ၊ ရောက်ရှိလာ တော့သည်။ ။

ဦးဘစိန် ... ဘာမှ စဉ်းစားမနေအား၊ ခါးကြားထဲမှ ၊ ဓားရှည်ကိုဆွဲ ယူ၊ အားကောင်း မောင်းသန်အရှိန်နှင့် မြွေကြီး၏ ဦးခေါင်းကို၊ မှန်းဆ ကာ တိခနဲ ခုတ်ပိုင်းချလိုက်ပါတော့သည်။ ။ မြွေကြီးမှာ ၊ ဦးဘစိန်၏ လက်ဦးမှုကြောင့် မြေကြီးပေါ်မှာ ခေါင်းတခြား၊ ကိုယ်တခြား ဖျတ်ဖျတ် လူးကာ ဇီဝိန်ချုပ်သွားလေတော့သည်။ ။

တောကြီးမြွေဟောက်ဖြစ်၍ အဆိပ်လည်း ပြင်း အနံ့ခံကာ၊ နောက် ထပ်မြွေများ ရောက်လာ ကာ အန္တရာယ်မပြုနိုင်ရန်၊ ကျန်ရှိသော ထင်းပုံ အစုကို၊ သယ်ဆောင်ကာ ခပ်မြန်မြန် လှည်းရှိရာ အပြေးအလွှား၊ ရောက်အောင်သွားမိတော့သည်။ ။ ပြေးရင်း၊ လွှားရင်း သူသတ်လိုက်သော မြွေကြီးကို မြင်ယောင်နေပြန်သည်။ ။ တောကြီးမြွေဟောက်လို့ သာ စိတ်မှန်းနှင့်ပြောနေရသည်။ ။ ရွှေရောင်နှင့် မြစ်မ်းရောင်၊ ရောယှက်ထားသဖြင့် အရောင်မှာ တောက်ပနေသည်။ ။ လုံးပတ်လက် တစ်ထွာခန့်ရှိပြီး၊ ယောက်ျားလက်နှစ်လံမျှ ရှည်ပေလိမ့်မည်။

ပထမတော့၊ ဦးဘစိန်စိတ်ကူးထဲမှာ ခုနက၊ ခုတ်ပိုင်းလိုက်သော မြွေကြီးကို သယ်ဆောင်သွား ပြီး ရွာမှာ ပြလိုက်စမ်းချင်သည်။ ။

နောက်မှ ... ကျန်မြွေအနွယ်ဝင်များ အနံ့ခံလိုက်ပါလာမည်ကို စိုးရိမ် စိတ်ဝင်သွားမိ၍ ၊ ထင်းစီးကိုပဲ သယ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ။ ဦးဘစိန် ပုခုံးထက်က ထင်းစီးကိုလှည်းပေါ်ပစ်တင် လိုက်ပြီး လှုပ်ထားသော နွားတို့ ကို ချည်တိုင်မှ ဖြုတ်၍ လှည်းထွက်ရန် တပ်ဆင်နေစဉ် ...

"ဦး ... ဦး ..."

ပြင်းထန်သော လေမှုတ်သံနှင့်အတူ။ သူ့လှည်းအိမ်လှုပ်ခါသွားလေ

တော့သည်။ ။ ရုတ်ချည်း လျင်မြန်စွာ မြွေကြီးတစ်ကောင် "ဘွား" ခနဲ ... ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ။ မထင်မှတ်ဘဲ ပေါ်ပေါက် လာတာမို့ ရုတ်တရက် လန့်သွားရလေသည်။ ။ ပြီးမှ ...

အသက်ကို ဝအောင်ရှူသွင်းလိုက်ပြီး။ စိတ်မြန်လက်မြန်သမားမို့ ... တွေဝေမနေတော့ ... မြွေထက်လူကဦးအောင် ခုနက သွေးစွန်းပေနေသော၊ ထင်းခုတ်ခါးမနှင့် ပိုင်းချလိုက်တော့သည်။ ။

"ဖမ်း"

ခနဲ ... ထွက်ရှိလာသော ... မြွေ၏ သွေးတို့ ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ သွေးစက်တို့၊ လွင့်စဉ်ပေကုန် လေတော့သည်။ ။

မှောင်ရီပျိုးစ ... အသော့နှင်လာသော ... ဦးဘစိန်မောင်းနှင်လာသော ထင်းလှည်းကို။ မည်သူမျှ သတိမထားမိကြ။ ထင်းလှည်းများ ဥဒဟိုဝင်လာနေကြမို့ အထူးအဆန်း ဖြစ်မနေချေ။

ယခုလို အဖြစ်အပျက်ကို ဦးဘစိန်အိမ်သားများကိုလည်း မပြောပြ။ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ပြီး။ လှည်းအိမ်မှာ ပေနေသော မြွေသွေးစသွေးနတို့ကို အိမ်အနီးရှိ ရေတွင်းမှ ရေငင်ကာ ဆေးကြောလိုက် တော့သည်။ ။ ထိုနေ့က တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာ၍ မည်သူ့ကိုမျှ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ဦးဘစိန် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ ။

တကယ်တော့ ခန္ဓာကိုယ်ကနွမ်းနယ်လာ၍ အိပ်ချင်သည် ထင်၍ အိပ်နေသော်လည်း ဦးဘစိန် ၏ စိတ်တို့ က မအိပ်စက်နိုင်ဘဲ ပြေးလွှားနေ

တော့သည်။ ။ တလွန်လွန်ပြေးလာသော မြွေအုပ်စုကြီးက အတင်းလိုက်လာ၍ မနဲလွတ်မြောက်ရန် အသက်လုပြေးလွှားနေရသည်။ ။ ထိုအိပ်မက်ကိုမက်ပြီးတာ နှင့် နီးထလိုက်စဉ် အတော်ပင် လူမှာ မောဟိုက်ပင်ပန်းကြီးစွာ ခံစားလိုက်ရသည်။ ။ ခေတ္တမျှနေပြီး။ ပြန်အိပ်။ မှေးခနဲဖြစ်။ အိပ်မက်လာချေပြီ ...

ခြံဝင်းတံခါးကအစ လုံခြုံအောင်၊ စိတ်တိုင်းကျ ပြုပြင်နေရသည်။ ။ ဦးဘစိန်ကိုယ်တိုင် ခြံဝင်း ၏ လုံခြုံမှုကိုကြည့်ပြီး၊ ပီတိဖြစ်ရလေသည်။ ။ သူစိတ်ထဲမှာ ၊ မလုံခြုံမှုများ လျော့ပါးသွားရတော့ သည်။ ။ ဦးဘစိန်မျက်နှာ ချင်ချင်ပျပျဖြစ်နေ၍ ဇနီးနှင့်သားသမီးများက၊ သတိပြုရင်း ဝမ်းသာနေကြ သည်။ ။ ခြံဝင်းခတ်တာလဲပြီးပြီ၊ ဝင်းတံခါးလဲ အခိုင်အမာမို့ ဦးဘစိန် တစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာစွာ အိပ်စက်လေတော့သည်။ ။

"ဟင်း ... ဟင်း"

ကျယ်လောင်သော၊ ရယ်မောသံကြောင့် ဦးဘစိန်တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားရသည်။ ။

"ဟင် ... မြွေကရယ်တယ်" လူကဲ့သို့ မြွေကရယ်နေသဖြင့်၊ ဦးဘစိန် ထိတ်လန့်တကြား ပြန်ပြောနေမိသည်။ ။

"ဟဲ့ ... ရယ်တတ်ယုံတင်မကဘူး၊ နင်တို့လို လူစကားလည်း ပြောတတ်တယ်ဟဲ့"

မြွေ၏ မျက်နှာပေးက၊ ဦးဘစိန်အပေါ် ခန်းခန့် ၊ မခံချင်စရာမျက်နှာပေးဖြစ်လို့ နေပေသည်။ ။ မြင်ရ၊ ကြားရတာ တုန်လှုပ်ချောက်ခြားစရာ။

"မင်းကမြွေ ... မြွေက လူစကားပြောတာ ဘာကြောင့်လည်း "

"အေး ... ဘာကြောင့်လည်း ဆိုတော့ နင်ကခြံစည်းရိုးတွေခတ်လိုက်

တာ ... ငါတို့ ကို စိန်ခေါ်တာပဲလေ၊ ငါတို့ က မဆက်သွယ်လို့ ၊ နင်က ဟုတ်နေပြီမထင်နဲ့ ငါတို့ သွေးစက်နဲ့ အမျှ နင်တို့ ပြန်ပေးဆပ်ရမယ် သိရဲ့ လား လူ့အန္တရဲ့ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား"

ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ရယ်မောသံက၊ ဦးဘစိန်၏ နားစည်ထဲမှ စူးရှလွန်ကဲစွာ တိုးဝင် လာသဖြင့်၊ နားနှစ်ဖက်ကို ယောင်ရမ်းကာ ပိတ်လိုက်မိတော့သည်။ ။ လူတစ်ကိုယ်လုံး၊ တုန်ရည် လှိုက်မောကာ၊ ချွေးစီးများ စွတ်စိုကာ၊ ဇောပြန်လေတော့သည် ။ "ဟင်း" ခနဲသက်ပြင်းချသံကြီးက၊ ကျယ်လောင်စွာပင် ထွက်ပေါ်လာသည် ။ ပြီးမှ သတိဝင်ကာ အိမ်သားများ နိုးလေမလားဟု ဝေ့ဝဲ အကဲခတ် နားစွင့်ရင်း၊ စိတ်မောလူမော၊ အိပ်ယာထ လူးလှိမ့်နေတော့သည်။ ။

နံနက်အာရုံတက်၊ ဆွမ်းထချက်ရင်း သမီးကြီး "နှင်းမြ" ခူးခတ်ထားသော၊ ဆွမ်းတော်ဘန်း ကို ယူကာ၊ "ဒေါ်မြထွေး" ဘုရားစင်ရှိရာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့၊ တက်လာခဲ့သည်။ ။

ဘုရားဆွမ်းတော်မကပ်မီ၊ သောက်တော်ရေခွက်များ ဆေးကြောပြီး၊ ဘုရားသောက်တော် ရေအိုးထဲမှ ၊ ရေကိုခပ်ယူကာ သောက်တော်ရေဖြည့်လိုက်ပေသည်။ ။ ခပ်ယူသော ခွက်ထဲမှ ...

"ဂလောက်" ဆိုသောအသံကြားရသဖြင့် ဘုရားသောက်တော်ရေခွက်သို့ ငုံ့ကြည့်ရာ၊ အရောင်ဝင်းဝါသော၊ လက်စွပ်တစ်ကွင်း မည်သူက မှားယွင်းစွာ ဒီနေရာမှာ လက်စွပ်လာထား ပါလိမ့်။

"ဟင် ... ထူးဆန်းတဲ့ လက်ရာပဲ၊ သမီးကြီးလား၊ သမီးငယ်လား တစ်ယောက်ယောက်၊ ဘုရားရှိခိုးရင်း မေ့လျော့တာဖြစ်မယ်"

တစ်ယောက်တည်း ပြောဆိုပြီး၊ ဒေါ်မြထွေးလက်မှာ စွပ်လိုက်ရာ၊ လက်သူကြွယ်မှာ ကွက်တိ ပင်။ ဘုရားရှိခိုး၊ မေတ္တာပို့အမျှဝေကာ ရှိခိုး

ကန်တော့ပြီး အောက်သို့ဆင်း လာပြီး၊ သမီးကြီး "နှင်းမြ" ပြင်ဆင်ပေးသော ထမင်းကြမ်းဆီဆမ်း၊ ပဲရေပွကြော်နှင့် နံနက်ခင်းစာ၊ စားရန် ထိုင်ရင်း

"ဟဲ့ ... နင်တို့ အဘကိုရော ကျွေးပြီးပြီလား"

"ကျွေးထားတယ် အမေ၊ အခန်းထဲမှာ ပဲ စားမယ်တဲ့ " နှင်းမြပြောစကားကြောင့်၊ ဒေါ်မြထွေး မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး။

"ရော် ... ဒီလူနှယ် ခုတလော၊ ဘာလမိုင်းကပ်နေတယ် မသိ၊ ဘာတစ်ခုမှ လယ်ကိစ္စ၊ ယာကိစ္စ၊ ဝင်မလုပ် ဝင်မပြော၊ အိမ်ပြင်မပြောနဲ့ ၊ အိမ်ခန်းထဲက မထွက်နဲ့ စိတ်ပျက်ပါတယ်" ...

"ဟုတ်ပအမေရယ်၊ အဘ ... ဟိုတလောက ခြံစည်းရိုးကာနေတုန်းက၊ ရွှင်လို့ ပျလို့ မြင်ရ တော့ သမီးတို့ မှာ ၊ စိတ်ချမ်းသာလို့ ခုတော့၊ အိပ်ရာထဲကကို မထပြန်ဘူး" "အေးဟယ် ... ဆေးမိ တာလား၊ ပယောဂဝင်တာလား မသိ၊ ဆရာတော်ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် လျှောက်ရင် မကောင်းဘူး လား"

သားအမိနှစ်ဦးအတိုင်အဖောက်ညီနေသည် ။

"အင်း ... ဒီနေ့တော့၊ လယ်ထဲဆင်းပြီး အလုပ်လုပ်ဦးမှ "

"ဟုတ်တယ်အမေ၊ အဘကတော့ နေကောင်းပုံမရသေးတော့ .. သမီးသွားနှင့်မယ်၊ ဒီနေ့ ကောက်သင်းကောက်ရမယ်"

"အမေလယ်ထဲဆင်းနှင့်မယ်၊ သမီးချက်ပြုတ်၊ အိမ်ကိစ္စပြီးမှ လိုက်လာခဲ့"

"ဒါလည်းကောင်းတာပဲ"

"ဟဲ့ ... သင်းမြတို့ လင်မယားကော"

"ထင်းခုတ်ဖို့ တောထဲသွားကြတယ်"

"လှည်းက သံတောင် ငါမကြားမိလိုက်ဘူး"

"ဒါဆို .. အမေ့ကို၊ ခေါင်းပေါင်းလုပ်ဖို့ နင့်အဘ ပုဆိုးတစ်ထည်ပေးစမ်း"

"ဟုတ်ကဲ့အမေ"

နှင်းမြက ကြိုးတန်းမှာ လှန်းထားသော ဦးဘစိန် ပုဆိုးဟောင်းကိုယူကာ အမေဖြစ်သူကို ကမ်းပေးလိုက်သည် ။ ဒေါ်မြထွေး ပုဆိုးစခေါင်းပေါင်းနေစဉ်၊ နှင်းမြက လယ်ထဲယူနေကျ တောင်းထဲ သို့၊ အစာပြေစားစရာနှင့်၊ ရေနွေးကြမ်းဖူး ယူဆောင်ကာ၊ ထည့်ပေးထားလိုက်သည် ။ ဦးဘစိန် မိသားစုမှာ အလုပ်ကို မခိုမကပ် လုပ်ကိုင်တတ်သူများ ဖြစ်၍ ၊ လုပ်စရာရှိက ဆိုင်းမနေ၊ ချက်ချင်း လုပ်ဆောင်ကြလေသည် ။ လယ်ထဲမသွားခင် ...

"ဒီနေ့ ... ကောက်သင်းကောက်ပြီး ညနေစောင်းမယ်၊ ဆရာတော်ဆီ နောက်နေ့မှ သွားကြ တာပေါ့ကွယ်"

"အဲဒါပဲ ကောင်းပါတယ် အမေရယ်"

သမီးဖြစ်သူ ပင့်ပေးသောတောင်းကို ဦးခေါင်းပေါ်တင်ရင်း ပြောကာ ၊ ဒေါ်မြထွေး လယ်ရှိရာ သို့ ထွက်ခဲ့လေတော့သည် ။ နှင်းမြမှာ လည်း ၊ ဦးဘစိန်နှင့် အိမ်သားများ အချိန်တန် စားနိုင်ရန်၊ ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်ပြီး၊ လျှော်ဖွပ်စရာများ လျှော်ဖွပ်ရလေသည် ။ အမေဖြစ်သူ၊ သွားနှင့်ပြီဖြစ်၍ စိတ်အေးလက်အေး၊ အိမ်မှုကိစ္စများ လုပ်ဆောင်နေတာ နေအလင်းရောင်ပင် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာလို့ ချေ

ပြီ။

"ကိုဘစိန် ... ကိုဘစိန်"

"နှင်းမြ ... နှင်းမြ"

အသားကုန်သုတ်ခြေတင်၊ ပြေးလွှားလာသော ကိုညိုကြီးနှင့် ကိုတာတေတို့ မှာ အမောပင် မဖြေနိုင်၊ အိမ်ဝင်းထဲသို့ နာမည်အော်ခေါ်ရင်း ဝင်လာကြသည် ။ မထိတ်သာမလန့်သာမို့၊ ဦးဘစိန် အိပ်ခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာသလို နှင်းမြလည်း ၊ ရင်တုန်ပမ်းတုန် အိမ်ရှေ့ထွက်လာကြပြီး

"ဘာလဲ ... ကိုညိုကြီး ဘယ်သူဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"နှင့်အမေ ပိုးထိလို့ ၊ လယ်ထဲ မြန်မြန်လိုက်ခဲ့"

"ဘုရား ... ဘုရား"

ဦးဘစိန် မူးမိုက်မသွားအောင်၊ အတော်ကြီး သတိထားနေရတော့သည် ။

"အဘ ... အဘ သတိထားလေ သမီးအမေ့ဆီ လိုက်သွားမှ ဖြစ်မယ်"

နှင်းမြငိုယိုကာ၊ လာခေါ်သူများ နှင့် အပြေးလေးပါသွားတော့သည် ။ ဦးဘစိန် ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ၊ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ နောက်ဆုံးစိတ်ကို ခုံးခုံးချကာ လယ်ထဲသို့ နောက်ကနေ အပြေး လိုက်သွားမိတော့သည် ။ သို့သော် ... ပုခက်ပြင်ကာ၊ လူနာထမ်းတင်လာသော လူစုနှင့် လမ်းမှာ ဆုံ စဉ် ...

"မြထွေး ... ဟေ့ ... မြထွေး"

ဝမ်းခေါင်းသံဖြင့်၊ ဦးဘစိန်ခေါ်သော်လည်း မကြားတော့ပေ။ တစ်ကို

ယ်လုံး မြေဆိပ်ပြန့်ကာ ညိုမဲပြာနှမ်းနေချေပြီ။ ဒင်းတို့ အနိုင်ယူ၊ လက် ဦးသွားချေပြီ။

"တောက်"

ဦးဘစိန်မကျေမချမ်း တောက်ခေါက်လိုက်မိသလို၊ မျက်ရည်စက်များ တပေါက်ခြင်း ကျလာ သည် ။ နှင်းမြကတော့၊ ဖခင် ကိုမြင်တာနှင့် ...။

"အဘရေ ... အမေအသက်မရှိတော့ဘူး အဘရဲ့ မနက်ကတင် သူနဲ့ အတူ ထမင်းကြမ်း ထိုင်စား စကားပြောခဲ့တာလေ အီး ... ဟီး ..." ငိုလို က် နှာတရွဲရွဲသုတ်လိုက်။ ပရိဒေဝမီးတောက် လောင်နေသည် ။

"အမှန်က ... လယ်ထဲကို သမီးအရင်သွားဖို့ ပါ၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေ အလုပ်ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ သမီး အလုပ်ပြီးမှ လိုက်လာမယ်လို့ တွေးမိပြီး အမေ ကို၊ အရင်လွှတ်လိုက်မိတာပါ"

နှင်းမြတစ်ယောက် ရင်ထုမနာဖြစ်ချေပြီ။ နာရီပိုင်းအတွင်း မျက်လှ ညှိပြသကဲ့သို့ပင် စကား အတူပြော၊ ထမင်းအတူစားခဲ့သူ မိခင်ကကျန်း ကျန်းမာမာပင် ... မျက်စေ့တစ်မှိတ်၊ လျှပ်တစ်ပြက် အတွင်းမှာ သေခြင်းတရားနှင့် ရင်ဆိုင်ရချေပြီ။ မယုံနိုင်စရာပါတကား ...။ သားအဖနှစ်ယောက်၊ ငိုလို့ မဆုံးနိုင်။ အိမ်ဝင်းထဲရောက်မှ အလောင်းနေရာချဖို့ သတိရ၍ အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်မှာ အသုဘ စင်ထိုးကာထားဖို့ စီစဉ်နေစဉ် ဒေါ်မြထွေး ရုပ်ကလာပ်ကို အိမ်ရှေ့ကပြင်မှာ ပြင်ဆင်ရန် ရုပ်ကလာပ် ကို ရေချိုးပေးကြစဉ် ...

"ဟဲ့ ... နှင်းမြ ... ညည်းအမေလက်က လက်စွပ်ကလေး ချွတ်ထားလေ ..."

ရွာထဲမှ ဒေါ်ပုလုံးက အလောင်းရေချိုးရင်း ပြောဆိုမှ နှင်းမြ ... သူ
အမေ၏ ဘယ်လက် သူကြွယ်မှ လက်စွပ်ကို မြင်မိတော့သည်။ လက်စွပ်
၏ ရွှေရောင်မှာ ဝင်းစိုအိနေပြီး မြွေတစ်ကောင် ခွေပတ်ထားသကဲ့သို့
ပြုလုပ်ထားပုံက လက်ရာမြောက်လှပေသည်။

"အမေ ဘယ်တုန်းကများ ဒီပစ္စည်းလုပ်ထားပါလိမ့်"

နှင်းမြ ချွတ်ယူရန် ဟန်ပြင်စဉ် လက်စွပ်က အလိုလိုကြမ်းပေါ်သို့ ...
"ဒေါက်" ခနဲ ကျွတ်ကျ လာတော့သည်။ ရုတ်တရက်မို့ အားလုံး အံ့အား
သင့်ကာ ကြည့်လိုက်ကြပြီး၊ ဒေါ်ပုလုံးကပင် နိမိတ် ကောက်ယူကာ ... "
ဟဲ့ နှင်းမြ နင့်အမေက သမီးကိုပေးချင်လား၊ မပေးချင်လားကြည့်စမ်း န
င့်လက်နဲ့ ချွတ်ယူစရာမလိုဘူး၊ သူ့ဘာသာ ချွတ်ပေးတာ ကြည့် ..."

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည် မို့။ နှင်းမြတစ်ယောက် မျက်ရည်တစ
မ်းစမ်းနှင့် ကောက်ယူကာ လက်ကိုင်ပဝါကလေးနှင့်ထုပ်ကာ သိမ်းလို
က်တော့သည်။

ညနေမစောင်းမီ၊ အသုဘရုပ်ကလာပ်တင်ရန်
လေးတိုင်စင်ဆောက်ပြီး၍ ခေါင်းရိုက်သူက ရိုက်နှင့်အလုပ်ရှုပ်နေကြစ
ဉ် သင်းမြတို့ လင်မယား၊ ထင်းတိုက်ရာမှ ပြန်လာကြသည်။ မထင်မှတ်
ထားသော အိမ်ရှေ့မှ မြင်ကွင်းကြောင့် လင်မယားနှစ်ယောက်
လှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်း လာပြီး အမော တကောပြေးဝင်လာကာ ရုပ်က
လာပ်ကို ကြည့်ပြီး ...

"ဟင်"

သင်းမြထင်ထားတာ ဘခင်ဦးဘစိန်ကိုပါ။ ခုတော့ မိခင်၏ ရုပ်က
လာပ်မို့ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်သွားကာ အော်ကာဟစ်ကာ ငိုကျွေးလို့
နေလေတော့သည်။

"မယုံနိုင်စရာပါလား အမေရဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အမေ့ကို ခေါ်ကြရတာလဲ လို့ ... အီး ... ဟီး ..."

သင်းမြက အငယ်လည်း အငယ်ဆုံးမို့ အတော်ကို ဝိုင်းကူဖျောင်းဖျ နေရတော့သည်။ ။ ငူငူငိုငိုငို ကြီးနှင့် ပက်လက်ကုလားထိုင်နေသော ဦးဘစိန်အနီးသို့ နှင်းမြရောက် လာပြီး၊ ခူးထောက်ထိုင်ချ လိုက်ကာ ...

"အဘ ..." ခေါ်သာခေါ်ရသည် အသံက ဆို့နှင့်နေသည်။ ။

"အဘ ... ဒီပစ္စည်းက အမေ့ပစ္စည်းလားဟင်"

နှင်းမြ လက်ကိုင်ပဝါထဲမှ ထုတ်ပြလိုက်သော မြွေပုံသဏ္ဌာန် ဝင်းဝါ ရွန်းအိသော ရွှေလက်စွပ် လေးကို ဦးဘစိန် မျက်လုံးကျွတ်ထွက်မတတ် ပြူးကြည့်ရင်း ...

"ငါတစ်ခါမှ ဝယ်မပေးခဲ့ပါဘူး ... နင့်အမေ ပစ္စည်းတွေ ဗူးထဲမှာ ရှိ ပါ။ ဒါ ... ဒါ ... ဘယ်ကရတာလည်း ..."

ဦးဘစိန်ပုံစံက၊ ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်နေသည်။ ။

"သမီးလည်း အရင်က အမေဝတ်တာ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး အဘများ အသစ်လုပ်ပေးထားသလား လို့ ပါ"

"ကြုံကြီးစည်ရာ၊ အသစ်လုပ်ပေးလည်း သားအမိသုံးဦးဆုံမှ လုပ်ပေးရိုးထုံးစံရှိတာ သမီး မေ့နေလား"

"ဟုတ်ပါရဲ့ အဘရယ်၊ အမေများ တစ်နေရာရာက ကောက်ရတာများ လား မသိဘူး"

"အင်း ... ဖြစ်နိုင်တယ်"

ဦးဘစိန် လေးတွဲစွာဖြေရင်း၊ စဉ်းစားနေမိတော့သည်။ ။

"ဒီလက်စွပ် အဘပဲ သိမ်းထားပါလား"

"ဟာ ... မသိမ်းပါဘူး ... မသိမ်းဘူး ယူသွားကြ"

အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်နေသဖြင့် မပြောသာတော့ပေ။ နှင်းမြ
လက်ကိုင်ပဝါထဲမှ မြွေလက်စွပ်ကို သူ့လက်မှာ စွပ်ကာဝတ်မည်ကြံရွယ်
နေစဉ် ဦးဘစိန်နှုတ်မှ ...

"မဝတ်နဲ့၊ မဝတ်နဲ့ "

ကြောက်လန့်တကြား အော်ကာ၊ လက်နှင့်ပုတ်ချလိုက်သည်။ လက်
စွပ်လေးမှာ "ဒေါက်" ခနဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသော်လည်း အကွင်း
လိုက် ထောင်ရက်လေးပင်။ လိမ့်ဆင်းမသွားဘဲ အသက်ကောင်ပမာ ...

"ဒေါက် ..."

"ဒေါက် ..."

မြည်အောင် ... ကြမ်းပြင်ပေါ်ခုန်၍ ... ခုန်၍ သွားနေသည်။ အံ့အား
သင့်သဖွယ် ကြည့်ရင်း

"အဘ ... ဒီလက်စွပ်မှာ အသက်ဝင်နေပုံပဲ ... သာမန်အကြောင်းကို
စွမဟုတ်နိုင်ဘူး ထင်တယ် အဘ"

နှင်းမြတစ်ယောက် မြင်သိရမှုအပေါ် အတော်မှတ်ချက်ချလေပြီ။ ဦး
ဘစိန် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ ကာ ...

"ဒီလက်စွပ်ကို ... ရွာထိပ် ... ချောင်းထဲမှာ သွားလွှင့်ပစ်လိုက်ကြကွ
ယ် ... ဝတ်တဲ့ လူမှာ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တာပေါ့ ..."

ဦးဘစိန်၏ စကားကြောင့် နှင်းမြမှာ မယုံနိုင်သလို။ အံ့ဩထိတ်လန့်
စွာ ကြည့်နေတော့သည်။ ပြီးမှ ...

"ဟင့် ... ဟင့် ... အဘ ... အဘ ... အမေ့မှာ ဒီလက်စွပ်ရှိတာ မသိ
လို့ လား ... သိရက်နဲ့ မပြောတာလားဟင်"

"ဘယ့်နှယ်ပြောပါလိမ့် သမီးရယ်။ ငါ့မိန်းမဒုက္ခရောက်မှာ ကို
ငါပြောမှာ ပေါ့။ ဒီပစ္စည်းရှိတာ အဘ မသိရိုးအမှန်ပါကွယ်"

နှင်းမြေများ မျက်ရည်စက်လက်ဖြစ်ရင်း ကိစ္စကို စဉ်းစားမိပြီး ...

"ဒီကိစ္စကို သင်းမြတို့ သိရင် နေရဲထိုင်ရဲရှိမှာ မဟုတ်ဘူး အဘလည်း မပြောနဲ့ သမီးလည်း မပြောဘူး။ နဂိုကမှ အစစအရာရာ ကြောက်တတ် ပါဘိနဲ့ "

"အေးပါကွယ် ..."

"ဒီ ... ဒီလက်စွပ်ကို ဆရာတော်ဆီမှာ အပ်နှံပြီး ... လျှောက်ထားပြီး မှ ဆရာတော် မိန့်မှာ ပြောသလိုလုပ်ကြတာ ကောင်းမယ်အဘ ..."

"အေးလေ သမီးသဘောပါပဲ အဘလည်း မစဉ်းစားတတ်တော့ပါဘူး"

"ဒီလက်စွပ်က ပညာနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ အသက်ပါတဲ့ လက်စွပ်ပဲဖြစ်မယ်။ လက်စွပ်မှာ ဝိညာဉ် သွင်းထားပုံရတယ်။ သမီးတို့ လွှင့်ပစ်လည်း သူ့ဘာသာသူ ပြန်ရောက်ချင် ရောက်လာမှာ ၊ ရွာဦး ကျောင်းဆရာတော်ထံ အပ်နှံတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ဒါမျိုးကိစ္စက ဆရာတော်ပဲ စွမ်းဆောင်နိုင်တာ ..."

နှင်းမြေပြာသမျှ ဦးဘစိန် ခေါင်းညိတ်ပြယုပင်။

"ဟင်္ဂ်း ... ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ"

သက်ပြင်းရှည်ကြီးချပြီး

ညည်းနေသော

အဘအဘ:

စိတ်မသက်သာစွာ ကြည့်ရင်း

"သေသေချာချာ၊ ဘုရားရှိခိုးပြီး အိပ်ပါ အဘရယ်၊ သမီးတို့ ဒါမျိုးထပ်ဖြစ်ဖို့ မကြုံရအောင် ပေါ့ အဘရယ်"

"အေးပါကွယ်"

ဦးဘစိန် ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာရှိုက်ရင်း တွေဝေငေးမောစွာ နားထောင်လေတော့သည်။ ။

အခန်း (၂)

ညရောက်သည် အထိ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်ပျက်များကို တန့်န့်ပြန်
တွေးရင်း အိပ်ပျော်သလို လို မပျော်သလိုလို ငိုက်မျည်းနေစဉ် ထုံးစံအ
တိုင်း မြွေခန္ဓာကိုယ်နှင့် လူစကားပြောသော မြွေကြီးကို မြင်တွေ့ရပြန်
သည်။ ။ မြင်တာနှင့်ပင် ကြောက်ရွံ့တုန်ရည်နေရကာ ...

"သွား ... သွား ... မလာကြနဲ့ "

ဦးဘစိန် အသားကုန် ကျုံးအော်ပစ်လိုက်သည်။ ။

"ဟား ... ဟား ... ဟား"

အောင်မြင်သည့် အသံနက်နက်ကြီးဖြင့် မြွေကြီးက ရယ်မောနေသ
ည်။ ။

"နင်တို့ မလာကြနဲ့ "

ဦးဘစိန်က၊ ထပ်အော်လေ မြွေကြီးက ရှေ့ကိုပိုမိုတိုးကပ် လာပြီး ...

"သည် တစ်ခါ နင့်အလှည့်ပဲ" ဟု ကျုံးဝါးကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေ
တော့သည်။ ။

"ဘုရား ... ဘုရား" တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားကာ အပြင်သို့ နားစွင့်ကြည့်
ရာ အသုဘအိမ်စောင့် သဘောမျိုး ရွာမှ ကာလသားအချို့
ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောနေတာ ကြားနေရသည်။ ။ သူကြုံတွေ့နေရသော၊ စိတ်

ဒုက္ခကို ဘေးလူတစ်ဦးတွေ ပေးသိလို့ မဖြစ်ပေ နံနက်မိုးလင်းတာနှင့် ဆရာတော်ထံ သမီးကြီး "နှင်းမြ" ကို လွှတ်လိုက်သည်။ ။ ခဏကြာမျှအတွင်း နှင်းမြပြန်ရောက်လာပြီး ...

"ဆရာတော် ... အဓိဋ္ဌာန်ထွက်သွားတာ နောက်ငါးရက်၊ ခြောက်ရက်ကြာမှ ရောက်မယ်တဲ့ ..."

"ဒုက္ခပါပဲကွယ်"

"ဟုတ်ပါရဲ့ အရေးကြီးတာမှ အဘရယ် အဘ ဟိုလက်စွပ်ကို သမီးဘုရားစင်အောက်က စင်ပေါ်မှာ ထားထားတယ်"

"ဟင်း"

သက်ပြင်းတချချဖြစ်နေသော အဘဖြစ်သူကို စိတ်မသက်သာစွာ ကြည့်ပြီး

"စိတ်အေးအေးထားပါ အဘရယ် ..."

အားပေးမဲ့သာ အားပေးရသည် အမေဖြစ်သူ ရုတ်တရက် အဖြစ်မျိုး တွေးပြီး။ နှင်းမြလဲ ကြောက်နေတာ အမှန်ပင်။ သည် လိုနှင့် အသုဘ မြေချပြီးအထိ အိပ်မက်မလာပေ။ ရက်လည် ဆွမ်းကပ်သောရက်မှာ ဆွမ်းအလှူကို ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ကြွလာပေသည်။ ။

ဧည့်ပရိသတ်ကများ နေ၍ ဦးဘစိန်နှင့် နှင်းမြတို့ မှာ မည်သို့မျှ လျှောက်တင်ရန် အခွင့်မသာ ချေ။ ဆရာတော်မှ ဦးဘစိန်ထံ လှမ်းကြည့်ပြီး ...

"ဒကာစိန် ကျောင်းလဲပေါ်မလာ လူကလဲပိန်ချိုး နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေသလား ..."

ဆရာတော်က မိန့်လာသဖြင့် ခေါင်းငုံ့မျက်လွှာချကာ
လက်အုပ်ချီရင်း ...

"တင်ပျံ့ဘုရား"

အမှန်က သူတွေ့သမျှလျှောက်တင်ချင်နေမိသည် ။ သို့သော်
အိမ်နီးချင်းများ ရောက်နေသဖြင့် လျှောက်တင်ရန် မဝံ့ရဲချေ။ သည် လိုနှ
င့် ... ခပ်တိုတိုပြန်ဖြေရင်း နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည် ။

ဆွမ်းဘုဉ်းပေးအမျှဝေ မေတ္တာပို့သမှုကို တော်တော်ကြာကြာ အချိန်
ယူ၍ ဆရာတော် မေတ္တာ ပို့ရွတ်ဖတ်ပေးနေတော့သည် ။ ဆရာတော်ဘ
က်မှ ဆောင်ရွက်စရာများ ဆောင်ရွက်ပေးပြီးတာနှင့် ...

"ကိုင်း ကျုပ်မှာ အလုပ်ရှိသေးတယ် အချိန်ကုန်လို့ မဖြစ်သေးဘူး ကဲ
ပြန်ကြမယ်"

ဆရာတော် မိန့်သမျှ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေသော ဦးဘစိန်အား တချက်မျှ
ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"ဟဲ့ နှင်းမြ ဒီနေ့ဆွမ်းမစားမီ နင့်အဘကို ကျောင်းခေါ်ခဲ့စမ်း၊ နင်တို့
သားအဖပဲ လာခဲ့ကြ"

"တင်ပျံ့ဘုရား ... လာပျံ့မယ်ဘုရား"

နှင်းမြ ခပ်သွက်သွက်ဖြေရင်း သူ့အဘကိုလှမ်းကြည့်ရာ၊ မျက်ရည်
တွေ စီးကျလို့ နေသည် ။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူတွေကတော့ သာမန်
အတွေးဖြင့် သူဇနီးအတွက် ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် ငိုယိုနေ သည် ဟု
မှတ်ယူကြပေသည် ။

အမှန်က ...

ဦးဘစိန်ခမျာ မြွေကြီးက သေမိန့်လာချထား၍ သူသေတော့မှာ ကို
ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စိတ်နှင့် ဝမ်းနည်းမျက်ရည်ကျနေခြင်းဖြစ်ပေသည်
။ ဆရာတော် ပြန်ကြွသွားပြီးနောက် ဦးဘစိန်အား အခန်း တွင်းပြန်ပို့ပြီး
တာနှင့် နှင်းမြက ခပ်တိုးတိုးပင် ပြောရှာသည် ။

"အဘ ... ဟိုလက်စွပ်ပါ ယူသွားမယ်နော် ..."

"အေးပါ သမီးရယ် ..."

"စိတ်အေးအေးထားအိပ်လိုက်ပါ အဘရယ်၊ ဆရာတော် တစ်ခုခုဆို
တာ ရိပ်စားမိလို့ မေတ္တာ တွေအကြာကြီးပို့နေတာ အဘ၊ သတိထားမိ
လားဟင်"

"ဟုတ်ပါတယ်လေ"

"အဘကို ဟောဒီနှလုံးသည်းခြေဆေးလေး တိုက်ခဲ့ပါကွယ်"

"ကောင်းတယ်အဘ ဆရာတော် ပရိတ်မေတ္တာပို့စဉ်က၊ ပရိတ်ရေ
လုပ်ထားတယ် အဲဒါလေး နဲ့ သောက်နော်"

"အေး ... အေး ..."

နှင်းမြ ... ပရိတ်ရေဖြင့် သူအဘအား ဆေးတိုက်ကာ လဲလျောင်းအ
နားယူစေသည် ။

"အဘ အိပ်ပျော်အောင်အိပ် သမီးအရှေ့မှာ ဧည့်ဝတ်သွားပြုဦးမယ်
..."

"သွား ... သွား ... သမီး"

ဆရာတော် ပရိတ်ရေသောက်လိုက်ရသဖြင့်၊ ဦးဘစိန်၊ ကိုယ်ခန္ဓာထဲ
မှာ အေးမြသောဓာတ်တို့ စီးဝင်သလို ခံစားရပြီး အတော်လေး၊ လန်းလ

နီးဆန်းဆန်း အားပြည့်နေသလိုပင်။ ခေါင်းအုံးပေါ် ခေါင်းတင်လိုက်နှင့် အေးချမ်းစွာ အိပ်စက်နေတော့သည် ။ ဦးဘစိန် မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်နေသည် မသိ။ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးလာ ပရိသတ်များက၊ စုပ်တသပ်သပ်နှင့် ဒေါ်မြထွေးအပေါ် နှမြောတသ နေကြရသည် ။ ဒေါ်မြထွေး လဲကျသွားတာကို တွေ့လိုက်ရသော ကိုညိုကြီးကတော့ ပြောပြ၍ မဆုံး ပေ။

"အရီးမြ လယ်ထဲလာတာ ၊ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပဲဗျ ကျုပ်တို့ ကအရင်ရောက်နေလို့ တောင်မှ အရီးမြ နောက်ကျခပေးရမယ်နော်လို့ လှမ်းအော်ပြောနေမိတာ။ အရီးမြကတောင် ပြန်ပြီးနောက် ပြောင်နေတာ။ ခုထိမျက်လုံးထဲက မထွက်ပါဘူးဆို။ ကျုပ်တို့ က ဒီဘက်အကွက်၊ ကောက်လှိုင်းသိမ်း၊ အရီးမြက ဟိုဘက်အကွက်သိမ်းနဲ့ လုပ်နေဆဲမှာ အရီးမြကိုလှမ်းကြည့်တော့ မမြင်ရတော့ဘူး။ တပို့တပါးသွားတယ် ထင်တာပေါ့။ နောက်တော့ ကောက်ပင်တွေနားမှာ ပုံရက်လဲနေတာ။ ကျုပ်တို့ အားလုံး ပြေးပွေ့တော့ သတိလစ်နေပြီ။ ဒါတော့ကောင် တိုက်ခံရတာပဲဆိုပြီး ဝိုင်းရှာကြသေးတယ်။ ဒဏ်ရာက၊ သူများ လိုခြေထောက်မှာ ဆို ဟုတ်သေးရဲ့ အခုဟာက လက်မှာ ဆိုတော့ အဆိပ်ပြန့်နှံး မြန်ပြီး အခုလိုဖြစ်ရတယ်ဗျာ"

ကိုညိုကြီး ပြောနေသမျှကို အားလုံးဝိုင်းဖွဲ့နားထောင်ရင်း။

"မလဲကျခင် အရီးမြက မအော်ဘူးလား"

"မအော်ဘူးဟဲ့ အော်ရင်သိမှာ ပေါ့ သူ့ကိုကိုက်တာ လက်မှာ ဆိုတော့ စဉ်းစားလို့ ကို မရဘူး"

ထိုစကားတွေကြားပြီး။ နှင်းမြဲမျက်လုံးထဲမှာ လက်စွပ်ဝတ်ထားရာ အောက်မှ မြွေစွယ်ရာနှစ်ခု ကို မြင်ယောင်မိသလို၊ သူ့အဘနှင့် လက်စွပ်

ကိစ္စ၊ စကားပြောစဉ် တရွေ့ရွေ့ချန်ပြီး သွားနေသော၊ လက်စွပ်ကလေး
၏ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားပုံကိုလည်း ပြန်မြင်နေမိပြန်သည်။ ။ ဘုမသိ ဘမ
သိ အမေ လယ်ထဲသွားရင်း ကောက်ရမယ်။ ရွှေလက်စွပ်ဆိုတော့ လူ့သ
ဘာဝပီပီ မက်မောပြီး ကောက်ယူမယ်။ ဝတ်ဆင်မယ်။ ဒါကြီးဝတ်ဆင်မိ
၍ ကျိန်စာမိရတာနေမှာ ၊ အဘတစ်ယောက် တုန်လှုပ်ချောက်ခြားနေ
တာ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်နေရမယ်။ သေချာပါပြီ။ မဖြစ်ဘူး ဆရာတော်ကို
အမြန်သွားပြောမှ ဖြစ်ပေ မည်။ သတိရသွားကာ၊ ထိုင်ရာမှ ထပြီး ...

"သင်းမြရေ၊ ဆရာတော်ခေါ်ထားလို့ အဘကို သွားပို့ချေဦးမယ်၊ နင်
အိမ်မှာ ဧည့်ခံထားနော်"

"စိတ်ချ ... စိတ်ချ ..."

သင်းမြက ပြန်အော်ပြောသံကိုကြားရင်း အိမ်ပေါ်ထပ်ရှိ ဘုရားခန်း
ရှိရာသို့ တက်ခဲ့လေတော့ သည် ။ သူ့အမေထားခဲ့သော မြွေရုပ်လက်စွပ်
ကလေးကို၊ ထားရှိခဲ့သောနေရာမှာ သွားရောက်ရှာဖွေ လေရာ

"ဟင် ..."

သေသေချာချာ ဗူးနှင့်ပိတ်ပြီးထားခဲ့တာ တစ်ယောက်ယောက်များ
ယူလေသလား။ ကမန်း ကတမ်း အိမ်အောက်သို့ ပြေးဆင်း လာပြီး ဦး
ဘစိန် အိပ်ပျော်ရာသို့ သွားနှိုးလိုက်ရသည်။ ။

"အဘ ... အဘ ..."

အတင်းလှုပ်နှိုးမှ ၊ ဦးဘစိန်၊ "အင်း ... အား" အော်၍ ထလာသည်။ ။

"အဘ ... အဘ ... ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး" လက်စွပ်ထည့်ထားသည့် ဗူး
လေးကို ဖွင့်ပြလိုက်ပြီး

"လက်စွပ်ကလေး ... မရှိတော့ဘူး"

"ဟေ ..."

ဦးဘစိန် အံ့အားတသင့်ကြည့်နေစဉ်၊

"အဘများ ... ယူသိမ်းထားသလားလို့ ..."

"ကြံကြီးကြံရာကွယ်။ ဒီလောက်ဒုက္ခပေးတဲ့ လက်စွပ်ကို"

"အင်း ... သင်းမြများ ၊ ဘုရားခန်းဝင်ရင်း တွေ့သွားလို့ များ လား ...

"

"သင်းမြများ ယူထားသလား မြန်မြန်သွားမေးပါ သမီးရယ်၊ နို့မို့ ဘုမ
သိ ဘမသိ၊ ဒုက္ခရောက် ကုန်မယ်"

ဦးဘစိန် မျက်လုံး၊ မျက်စိပြူးကာ ပြောနေတော့သည် ။ နှင်းမြ က
သောကမျော၊ အခန်းဝ ထွက်ခါ

"သင်းမြ ... သင်းမြ ... အဘက ခဏတဲ့ "

ဧည့်သည် နှင့်စကားကောင်းနေသော သင်းမြထ လာပြီး။

"ဘာတဲ့ လည်း အမ"

"လာ ... လာ ... အဘခေါ်နေတယ်"

ညီအမနှစ်ယောက် အဘဖြစ်သူအခန်းထဲဝင်ထိုင်လိုက်သည် နှင့် ...

"သမီးသင်းမြ အဘကို မှန်မှန်ဖြေစမ်း ဒီထဲက လက်စွပ်တွေ့မိလား"

"ဟာ ကြံကြီးကြံရာ ဘာလက်စွပ်မို့လဲ"

"အေး ပြောပြမယ်၊ နင့်အမေ ကောက်ရတဲ့ လက်စွပ်ပဲ နင့်အမေ အဲ
ဒီလက်စွပ်ဝတ်လို့ သေရ တာ ကျိန်စာသင့်လက်စွပ်ကြောင့်ပဲ။ အဲဒါကို
သမီးမသိဘဲ ယူဝတ်မိမှာ လို့ "

"ဘုရား ... ဘုရား"

သင်းမြရင်ဘတ်လေးဖိပြီး ကြောက်သွားရသည် ။
သင်းမြဖြစ်နေပုံကြည့်ပြီး။

"အေး နင်ကြောက်တတ်မှန်းသိလို့ အဘနဲ့ ငါ မပြောဘဲထားတာ။ အခုက ပစ္စည်းရှာမတွေ့ လို့ ။ ဘုမသိ ဘမသိ နင်ယူဝတ်မှာ စိုးလို့ ပဲ။ တခြားဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး"

အမဖြစ်သူ ရှင်းပြမှ ၊ သင်းမြစိတ်မကောင်းဖြစ်တာ လျော့ပါးသွားရပေမယ့် ကြောက်စိတ်က မပြေနိုင်။ တုန်ယင်သော အမူအရာမြင်ရသဖြင့်

"ဟဲ့ သင်းမြ နင်ဘာကိုကြောက်နေတာလဲ"

"ဟိုလေ ... လက်စွပ်ကို သင်းမြ မယူတာ အမှန်ပဲ။ အမေသေပြီးကတည်းက သရဲကြောက် လို့ ။ ဘုရားစင် အိမ်ပေါ်ထပ်မပြောနဲ့ ၊ တပို့တပါးသွားရင်တောင် အဖော်မပါရင် မသွားရဲတဲ့ ဟာ အခု လိုဆိုတော့ ပိုကြောက်တာပေါ့ အီး ... ဟီး"

"ဟဲ့ တိုးတိုးငိုပါဟဲ့ အခုကိစ္စက လူမသိအောင် အဘနဲ့ ကြိတ်ဆွေးနွေးနေတဲ့ ဟာကို"

"ဟုတ်ပါတယ် အစ်မရယ် ကျွန်မကြောက်လို့ ပါ။ ညက ရက်လည်ဆိုတော့ အမေများ လာခြောက်မလားလို့ တွေးကြောက်ရင်း အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ... လက်စွပ်ကလေး တစ်ကွင်းက ... ခုန်ဆွ ... ခုန်ဆွနဲ့ ကျွန်မရှေ့ရောက် လာပြီး ... ငါ ... နင့်ကိုပေးချင်လို့ ဆိုပြီး ပြောတယ်၊ အံ့ဩလွန်းလို့ လေ နောက်တော့ နင့်ဆီမှာ ငါနေချင်တယ် ဟာလို့ ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ဟဲ့ လူစကားပြောတဲ့ လက်စွပ်ကလေး နင်ဘ

ယံကလာတာလဲလို့ မေးတာနဲ့ သူက ငါလာတာ နင်သိဖို့ မလိုပါဘူး ...
နင့်ဆီမှာ ပဲ နေမှာ ဆိုပြီး ခုန်ဆွခုန်ဆွလိမ့် လာပြီး ကျွန်မပါးစပ်ထဲက
နေ ခုန်ဝင်သွားတာ အံ့ထုတ်လို့ လည်း မရ ဖြစ်နေတာ
ကိုဖိုးတူးကိုပြောပြတော့ အိပ်မက်ပဲဟာ ကြောက်မနေနဲ့ လို့ ပြောလို့ ၊ စိ
တ်ပြေယုံပဲရှိသေးတယ် အီး ... ဟီး အခုပျောက်တဲ့ လက်စွပ်အကြောင်း
သိတော့၊ ကျုပ်ဘယ်လို လုပ်ရမှာ လည်း တော့ ကျုပ် ... ကျုပ် အမေ့လို
သေတော့မယ်ထင်တယ်"

ဆောက်တည်ရာမရ သင်းမြလူးလိမ့်ကာ ငိုကြွေးလေတော့သည်။ ။

"ဟဲ့ သင်းမြ သတိထားမှ ပေါ့ ဒီကိစ္စ ဘေးပမ်းက ကြားသွားရင် မ
ကောင်းဘူး ထ ထ"

ဦးဘစိန် သမီးကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရသည်။ ။ မမြင်ရတဲ့
နာမ်လောကနဲ့ လိုက်ပါ နှိပ်စက်နေသောမြွေတို့ ၏ ကျိန်စာ၊ ဓာတ်သက်
ကို၊ ဖြေဖျောက်ရန် ဆရာတော်မှ တစ်ပါး ကူညီနိုင်မည့် သူမရှိဟု ယုံကြ
ည်လိုက်ပါသည်။ ။

"အဲဒါကြောင့် ဆရာတော်ဆီ သွားမလို့ ..."

"ကျုပ်လည်း လိုက်မယ်အဘ ..."

သင်းမြ အတင်းအကြပ် ပူဆာချေပြီ။

"ဒီမှာ ... အကျွေးအမွေးကိစ္စက"

"ကိုဖူးတူးရှိသားပဲ အဘရယ် ကျုပ်မနေရဲသလိုပဲ၊ ဆရာတော်ဆီ အိ
ပ်မက်ကိစ္စ လျှောက်ထားမှ နေလို့ ရမယ် ..."

"အေးပါ ... အေးပါ ... လိုက်ခဲ့ကြ ..."

သည် တော့မှ နှင်းမြဲမျက်နှာလေး ပြုံးနိုင်တော့လေသည်။ ။

ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ဝင်လာသော ဦးဘစိန်တို့ သားအဖသုံးဦးကို လှမ်း မြင်ရသော ဆရာတော် က၊ ကျောင်းသားလေးများကို မှာ ထားပြီး၊ ဆရာတော်၏ ဘုရားဝတ်ပြုရာ ဘုရားခန်းမှ စောင့်နေရှာ သည် ။

ကျောင်းပေါ်တက်လာသော သားအဖသုံးဦးအား၊ ဆရာတော်မှာ ထားသည့်အတိုင်း ကျောင်းသားလေးက၊ လမ်းညွှန်လိုက်သည် ။ ဆရာတော်အခန်းဝင်တာနှင့် လက်အုပ်ချီကာ ဝင်ထိုင် ကြပြီး၊ လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ ကို ဆရာတော်၏ ရှေ့ချကာ၊ ကန်တော့လိုက်ကြသည် ။ ဆရာတော်မှ ခေါင်းတညိမ့်ညိမ့်ကြည့်ရင်း ...

"ပြောစမ်း ဒကာစိန် ဖြစ်ပျက်ပုံလေး ..."

"တင်ပါ့ဘုရား ကျောင်းကအထွက်၊ အိမ်အတွက်တောထဲမှာ ထင်းခုတ်ပြီး ပြန်မဲ့အချိန်မှာ ပေါ့ ဘုရား ... ×××××××××× အဲဒီလိုဖြစ်ခဲ့ပြီး တပည့်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြရဲခဲ့ဘူး။ မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေ ကြောက်လန့်နေမှာ စိုးလို့ ၊ ကျိတ်မှိတ်ခံစားနေရတာပေါ့ ဘုရား။ သူတို့ကတော့ အပမှီတာ လား၊ ရောဂါဝေဒနာလား စောင့်ကြည့်တာပေါ့။ တပည့်တော်မှာ ညရောက်မှာ ကြောက်နေတယ် မျက်လုံးမှ ဝတ်ပြီး မှေးကနဲဖြစ်တာနဲ့ ၊ အဲဒီမြွေကြီးက ရောက် လာပြီး၊ ကျိမ်းမောင်းနေတော့တာပါပဲ။ အခုလဲ ဒကာမ မြဲထွေးလက်ထဲ ဘယ်ကဘယ်လို၊ လက်စွပ်ရောက်နေတယ် မသိဘူး။ ခုလိုဖြစ်ပျက်မှ သိရတာပါဘုရား"

ဒီလက်စွပ်ကို အရှင်ဘုရားထံ အပ်နှံဖို့ ရာ၊ အရှင်ဘုရား အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေတယ်ဆိုတာနဲ့ တွေ့ခွင့် မရခင်စပ်ကြားမှာ ဒီလက်စွပ်ကို သိမ်းထားရင်းကနေ ခုလိုကြုံရတာပါပဲဘုရား

"တပည့်တော်မှာ ဒီစိတ်ဒုက္ခကြောင့်၊ မစားနိုင် မအိပ်နိုင်နဲ့

အတော်ကြီး၊ စိတ်ဒုက္ခခံစားရပါ တယ်ဘုရား အရှင်ဘုရား ကယ်တော်မူ ပါဘုရား"

ဆရာတော်မှာ သေချာစွာနားစွင့်ပြီး၊

"ကောင်းပြီ အဲဒီလက်စွပ်ကော ရှိသေးရဲ့ လား"

ဆရာတော်မေးလာသဖြင့် 'နှင်းမြ' က ဝင်လျှောက်လေသည်။ ။

"ဒီလိုပါ ဘုရား ... အမေအလောင်းရေချိုးပေးစဉ်မှာ ၊ ဒီလက်စွပ်က၊ သူ့အလိုလို 'ဒေါက်' ခနဲ ပြုတ်ကျလာမှ ၊ အမေမှ ဒီလက်စွပ်ဝတ်ဆင်ခဲ့ တာ အဲဒီအခါကျမှ တပည့်တော် သိရတာပါ အဘကို သွားပြတော့။ အ ဘကလည်း မသိရှာဘူးဘုရား။ ဒီလက်စွပ်ကို၊ ချောင်းထဲလွှင့်ပစ်တာ လှ ပ်ဖို့ ၊ အဘကပြောနေစဉ်မှာ ပဲ။ လက်စွပ်က၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်ပြုတ်ကျပြီး ဒေါင်လိုက် ခုန်ခုန်သွားနေ တာများ မယုံနိုင်စရာပဲ။

ဒါနဲ့ ဗူးထဲမှာ လုံအောင်ထည့်ပြီး ဘုရားစင်အောက်စင်ပေါ်မှာ သေ သေချာချာ သိမ်းထားခဲ့ပါ တယ်။ ဒီနေ့ဆရာတော်ထံ၊ အပ်ဖို့ လုပ်နေပါ တယ်။ ဘုရားစင်အောက်သွားရှာတော့ ဗူးကရှိပြီး၊ လက်စွပ်က ပျောက် သွားတော့တာပါပဲ ဘုရား။ သင်းမြများ နားမလည်ဘဲနဲ့ ယူပြီး ဝတ်ဆင် မိရင် ဘေးဒုက္ခကြုံရမှာ စိုးရိမ်လို့ ခေါ်မေးတော့မှ သင်းမြကြုံရတဲ့ ဇာတ် လမ်းကို သိရတာပါဘုရား တပည့် တော် ညီမလေး ဒုက္ခဖြစ်တော့မယ် ထင်တယ် ဘုရား ဟီး ... ဟီး ..."

နှင်းမြက စကားအဆုံးမှာ ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။ ။

"ဟေ ... သင်းမြက ဘာဖြစ်တာတုံး"

ဆရာတော်က၊ ကွမ်းတမြို့မြို့ဝါးရင်း ထပ်မေးလေရာ ...

"တင်ပါ့ဘုရား ... တပည့်တော်ကို ညကပေးတဲ့ အိပ်မက်ထဲက၊ လ

က်စွပ်က ခုန်ဆွခုန်ဆွ ရောက် လာပြီး၊ လူကဲ့သို့ စကားပြောတယ်။ တပည့်တော်နဲ့ စကားအပြန်အလှန်ပြောပြီး လက်စွပ် ကလေးက တပည့်တော်ပါးစပ်ထဲ ခုန်ဝင်ပြီး တပည့်တော်မျိုးချမိရက်သား ဖြစ်သွားတယ် ဘုရား အဲဒါ တပည့်တော်အမေလည်း ၊ ဒီလက်စွပ်ဝတ်ယုံနဲ့ သေရတာ။ အခုလက်စွပ်က ပျောက်နေပြီး အိပ်မက်ထဲ မှာ တပည့်တော်ပါးစပ်ထဲ ကနေ၊ မျိုးချမိတော့ တပည့်တော်အဖြစ်ဆိုးတော့မယ် တူပါရဲ့ ဘုရား တပည့် တော်ဒုက္ခရောက်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့ ဘုရား ဟီး ... ဟီး ..."

နှင်းမြခမျာပင် သောကရောက်နေရှာပေသည် ။ လောလောလတ်လတ် မိခင်က အဖြစ်ဆိုးနှင့် ကြုံတွေ့ထားတော့ ပိုဆိုးပေသည် ။

"ဟဲ့ ...နှင်းမြ တိုးတိုးငိုပါဟဲ့ ကျောင်းပေါ်မှာ သူများ တွေကြားပြီး၊ တမျိုးထင်နေပါဦးမယ်"

"ကျွန်မသေရမဲ့ကိစ္စ အဘရဲ့ ဝမ်းမနည်းဘဲ အော်ရယ်ရမှာ လား၊ အဘသာ အဲဒီမြေကို ခုတ်မသတ်ခဲ့ရင် အခုလိုဖြစ်မတဲ့ လား"

"ဟဲ့ ငါ့ရှေ့ရောက်လာတဲ့ မြေကြီးကို ငါက ခုတ်မသတ်ခဲ့ဘဲ၊ ပေါက်သတ်ခံခဲ့ရမှာ လား ဒီလို ဖြစ်မယ်မှန်းသိရင် ငါအသေခံခဲ့မှာ ပေါ့ဟဲ့"

သားသမီးတွေနှင့် အဖေဖြစ်သူတို့ စကားများကြလေပြီ။

"တိတ်ကြစမ်း ..."

ဆရာတော်အော်လိုက်မှ ပါးစပ်ပိတ်သွားကြလေသည် ။

"တပည့်တော် ဒီမြေကို မုန်းတီးစိတ်နဲ့ သတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူးဘုရား။ မြေနဲ့ ပက်ပင်းတိုး လို့ ကိုယ့်ရန်မမူခင် ခုတ်လိုက်မိတာပါဘုရား"

ဆရာတော်မှာ အညှဝါသီရဟန်းတော်ဖြစ်၍ ဦးဘစိန်တို့ မိသားစု အတွေ့အကြုံကို သုံးသပ် နားထောင်ပြီးမှ သူတို့ ဘက်မှ နှစ်ကောင်တောင်

အသတ်ခံလိုက်ရတာမို့ ဒကာတို့ ဘက်က နှစ်ယောက် အစားလိုချင်နေပုံ ရတယ် ဒါတောင် သူတို့ အမျက်ပြေနိုင်မယ် မထင်ဘူး။ အမျက်တကယ်ကြီးတဲ့ ကောင်တွေပဲ"

တပည့်တော် တောင်းပန်လို့ ရရင် တောင်းပန်ချင်ပါတယ်ဘုရား။"

"အိမ်၊ ဒကာကြီးကြုံတွေ့ခဲ့တာ တောကြီးမြေဟောက်လည်း ဟုတ် ဘူး၊ တကယ့်နတ်မြေကဲ့ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါတ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေပဲလေ။ ဒကာတို့ လုပ်ရပ်ကို ကျုပ်က မေတ္တာရပ်ခံကြည့်ရမှာ ပဲ။ ဒကာအိမ်ဆွမ်း စားကြွလာကတည်းက မြေရိပ်တွေက ရှုပ်ယှက်ခတ်ပြေးလွှားနေတာ မြင်သိလို့ မေတ္တာပရိတ် မေတ္တာဘာဝနာ အကြာကြီး ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တာ၊ သိကြရဲ့ လား။"

"တင်ပါ့ဘုရား ..."

အေး ဒကာတို့ ကျုပ်လက်ထဲ၊ လက်စွပ်အပ်နိုင်ရင် သူတို့ ချယ်လှယ် ချင်သလို ချယ်လှယ်လို့ မရတော့တာ သိတော့ လူ့ပြည်လူ့ရွာမှာ လူဘဝနဲ့ ဒုက္ခရောက်အောင် အကုသိုလ်ခရီးဆက်ကြရအောင် ကြိုးပမ်းလိုက်တာကဲ့ သူတို့ ဘက်က ခရီးတာအောင်မြင်သွားပေပြီ။

"ဒကာမလေး ဝမ်းဗိုက်ထဲရောက်တာ အသက်ဝိညာဉ် ဒုက္ခပေးဖို့ မဟုတ်ဘူး ကဲ့ စိတ်အေးအေးထား လူ့ပြည်လူ့လောက ဝင်ရောက်လာတာမို့၊ သတ္တဝါတစ်ခု၊ ကံတစ်ခု၊ ကယ်တင် တယ်လို့ ပဲ လက်ခံထားပါ တယ်ကွယ် ..."

"တင်ပါ့ဘုရား"

"ကောင်းပြီ မနက်ဖြန်ကစပြီး၊ ရွာဦးဘုရားမှာ ရော ... ဒကာတို့ အိမ်မှာ ပါ ကန်တော့ပွဲ (ကိုး) ဖီးပွဲ လှူရပေမယ် ... ဒကာစိန်ကတော့ ဥပုသ်

သီလ ဆောက်တည်ပြီး၊ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပေးရမယ်။ နေ့စဉ် ... ပုတီး (၁၀၈) ပါတ်ရအောင် စိပ်ပေးပြီး၊ ဝေနေယျများ မေတ္တာပို့ အမျှဝေရမယ် ဒကာ နဲ့ ဆုံတွေ့ ခဲ့သော နတ်မြွေများကို၊ သီးသန့်အာရုံပြုကာ မေတ္တာပို့ပေးရမယ် ဒကာရဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို သစ္စာပြု၊ အမျှဝေပေးရမယ်နော်"

"တင်ပါ့ဘုရား" တပည့်တော်တို့ ဆရာတော်၏ အဆုံးအမ လမ်းညွှန်မှုကို နာခံပါ့မယ် ဘုရား"

"ကောင်းပြီ .. အခု ကျုပ်စီမံပေးထားတဲ့ ပရိတ်ကြီးကို အိမ်ရှိလူကုန်၊ မချွတ်တမ်း ဝတ်ဆင် ထားကြရမယ် ...။"

"တင်ပါ့ဘုရား ..."

ရွာဦးဘုရားမှ သားအဖတွေ အလုပ်စခန်းဝင်ဘို့ ရှိခိုးဦးတင်လျှောက်ကြပေတော့။ နောက်တစ်နာရီကြာမှ ကျောင်းပေါ်ပြန်တက်ခဲ့ကြနော် ... ဒကာတို့ အတွက် ကျုပ်က အလုပ်လုပ်ပေး ရမယ်"

ဆရာတော်က မိန့်လာသဖြင့်၊ သားအဖသုံးဦး၊ ထွက်လာတာနှင့် ဆရာတော်၏ ဘုရားခန်း တံခါးပိတ်လိုက်တော့သည် ။ ဦးဘစိန်နှင့် သမီးနှစ်ဦး၊ ရွာဦးဘုရားမှာ ၊ ပါလာသော၊ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များ ထွန်းညှိပူဇော်ကြကာ အလုပ်စခန်းဝင်ရန်၊ တတ်သမျှ၊ မှတ်သမျှ ရွတ်ဆိုပူဇော်ကြလေ သည် ။

ဆရာတော်မှာ လောကီလောကုတ္တရာ နှံ့စပ်ပေါက်မြောက်ထားသော ဆရာတော်ကြီးဖြစ်၍ ၊ ရွာနီးချုပ်စပ်သာမက မြို့ပေါ်ကပင် ပင့်ဆောင်ကိုးကွယ်တော်မူ၏။

သို့သော် ...။ ဆရာတော်က ပင့်တိုင်းမလိုက်၊ ကျွေးတိုင်းလှူတိုင်း လက်မခံ၊ သူ့အာရုံ သူ့မနောမှာ ၊ ကယ်တင်ဆောင်ယူစရာရှိက၊ အလိုလိုကြွ

လာပြီး ကူညီစောင့်ရှောက်တတ်ပေသည်။ ။

ကျောင်းမှာ လည်း အမြဲမနေ၊ တောတိုးကာ တရားအားထုတ်သည် ကများ သည် ။ ဆရာတော် အလုပ်အပျက်ခံပြီး၊ တော်ရုံဒကာဒကာမကို အတွေ့မခံချေ။ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ဒကာ ဦးဘစိန်တို့ ဆရာတော် လက်ခံတွေ့ဆုံ၊ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးမှုကို ရလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည် ။ သားအဖ သုံးဦး၊ အိမ်က အသုဘကိစ္စကိုပင် ၊ မေ့လျော့ကာ စိန်ပြေ နပြေ ဘုရားရှိခိုး၊ ကန်တော့လိုက် ကြသည် မှာ ဆရာတော်မှာ သည့် တစ်နာရီအကြာသည် ပင်၊ ခဏလေးပမာ ထင်လိုက်ရတော့သည် ။

"အဘစိန် ဆရာတော်ကလာခဲ့လို့ ခေါ်ခိုင်းနေတယ်"

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေး လာပြီး ခေါ်တော့မှ ၊ ဘုရားရှိခိုးခြင်းအမှုကို၊ လက်စသတ်ကာ၊ ထလိုက်လာတော့သည် ။ ဆရာတော်ရှေ့အရောက်မှာ ...

"ကဲ ဒကာစိန် အရှေ့ကထိုင်။ သမီးနှစ်က နောက်ကထိုင်။ ဘုရားအာရုံပြုထား ကျုပ်စွပ်ပေး လိုက်တဲ့ ပရိတ်ကြိုးကွင်းကို မဖြုတ်ရဘူးနော်။ အေးကိုယ့်ဘာသာ သတိမေ့လျော့ခဲ့ရင် ကျုပ်တာဝန် မဟုတ်ပေဘူး ဟုတ်ပြီလား။ ကံငါးပါးထဲက ကိုယ်စောင့်ထိန်းနိုင်တဲ့ သီလတစ်ပါးပါးလုံအောင် အကျိုးမပေါက်အောင်၊ စောင့်ထိန်းပါ့မယ်လို့ ၊ ကိုယ့်ဘာသာစိတ်ထဲက၊ သစ္စာပြု ... ဒါဆို ပရိတ်ကြိုး တန်ခိုးမပျယ်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားဦး"

"တင်ပါ့ဘုရား ..."

"ဟဲ့ ... သင်းမြ၊ နင့်အိမ်သား ငါ့ဆီခေါ်လာခဲ့ဦး ဒီနေ့ နေမဝင်ခင်၊ ဒီကိစ္စကို ပြီးအောင် ဆောင်ရွက်ရမှာ နင်တို့ မျိုးဆက်အဖြစ် ရောက်လာတော့မှာ မို့ အတော်ကို သတိထားရပေမယ်။ ဒကာစိန်အိမ်ရောက်တာနဲ့

နင်တို့ စုံတွဲမြန်မြန်လာခဲ့ကြ"

"တင်ပါ့ဘုရား"

"အိမ် သွားကြ ... သွားကြ ..."

သားအဖသုံးဦး ဆရာတော်အား ဝတ်ပြုပြီး ပြန်လာကြတော့သည်။ ။
